

Uzasadnienie
postanowienia z dnia 30 sierpnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z 1 marca 2021 r. udzielił zabezpieczenia roszczenia Śródmiejskiej Spółdzielni Mieszkaniowej w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w Warszawie przeciwko Syndykowi Masy Upadłości Śródmiejskiej Spółdzielni Mieszkaniowej w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w Warszawie o ustalenie na czas trwania niniejszego postępowania poprzez wstrzymanie wykonalności Zarządzenia nr 11/2020 Syndyka Masy Upadłości Śródmiejskiej Spółdzielni Mieszkaniowej w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w Warszawie z dnia 30 września 2020 r. w sprawie: zmiany opłaty za lokale mieszkalne i użytkowe z tytułu stawki opłaty wynikającej z eksploatacji podstawowej oraz pokrycia różnicy między przychodami a kosztami utrzymania nieruchomości z tytułu eksploatacji podstawowej za rok 2019, zmiany opłaty z tytułu eksploatacji podstawowej za miejsca postojowe dla osób mających prawa do wyłącznego korzystania z miejsc postojowych będących właścicielami lokali.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł pozwany Syndyk, zaskarżając postanowienie w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez oddalenie wniosku o zabezpieczenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów postępowania zażaleniowego. Zaskarżonemu postanowieniu pozwany zarzucił naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na wynik sprawy, tj.: a) art. 730¹ § 1 k.p.c. polegające na błędnym uznaniu, że strona powodowa uprawdopodobniła roszczenie, podczas gdy stronie powodowej w oczywisty sposób nie przysługuje interes prawny w wytoczeniu powództwa o ustalenie w rozumieniu art. 189 k.p.c., b) art. 730¹ § 1 k.p.c. polegające na błędnym uznaniu, że strona powodowa uprawdopodobniła interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia, podczas gdy wniosek strony powodowej zmierza do zabezpieczenia nie własnego interesu, lecz interesu prawnego osób trzecich, c) art. 755 § 1 pkt 1 k.p.c. polegające na wyborze niedopuszczalnego sposobu zabezpieczenia, tj. ingerującego w stosunki prawne między stroną pozwaną a osobami trzecimi, niebędącymi stronami niniejszego procesu, d) art. 730¹ § 3 k.p.c. polegające na wyborze zabezpieczenia, który nie uwzględnia interesów stron w takiej mierze, aby nie obciążać ich ponad potrzebę, a także jest potencjalnie szkodliwy dla interesu Śródmiejskiej Spółdzielni Mieszkaniowej w upadłości likwidacyjnej.

Powodowa Spółdzielnia w odpowiedzi na zażalenie wniosła o odrzucenie zażalenia z powodu braku złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia postanowienia przez pozwanego, względnie o oddalenie w całości zażalenia pozwanego.

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszym rzędzie wskazać trzeba, że nie zachodzą przesłanki do odrzucenia zażalenia. Skarżący nie wystąpił z wnioskiem o uzasadnienie zaskarżonego postanowienia, gdyż nie przysługiwało mu takie uprawnienie. Orzekając o zabezpieczeniu zaskarżonym postanowieniem Sąd na podstawie art. 357 § 6 k.p.c. odstąpił bowiem od sporządzenia uzasadnienia postanowienia z uwagi na uwzględnienie w całości wniosku powoda o zabezpieczenie zawartego piśmie z dnia 11 lutego 2021 r., dzieląc argumenty powoda na poparcie wniosku. Powołany przepis ten ustanawia wyjątek od zasady ogólnej wynikającej z treści art. 394 § 2 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 394^{1a} § 2 k.p.c., wedle której dopiero złożenie wniosku o sporządzenie uzasadnienia i doręczenie odpisu postanowienia z uzasadnieniem otwiera prawo do wniesienia zażalenia. W tym przypadku pozwany mógł zatem wnieść zażalenie na postanowienie z dnia 1 marca 2021 r. w przedmiocie zabezpieczenia, mimo że nie zostało sporządzone uzasadnienie tego postanowienia.

W ramach postępowania zabezpieczającego, sąd – stosownie do treści art. 730¹ § 1 i 2 k.p.c., bada czy występujący z wnioskiem podmiot, uprawdopodobnił swoje roszczenie oraz interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia. Obie przesłanki muszą zostać spełnione kumulatywnie, brak którejkolwiek z nich prowadzi do oddalenia wniosku o zabezpieczenie.

Uprawdopodobnienie definiować należy przez pryzmat treści art. 243 k.p.c., zgodnie z którym nie wymaga ono zachowania szczegółowych przepisów o postępowaniu dowodowym. Instytucja ta nie daje więc pewności, że określony fakt zaistniał, ale czyni go jedynie prawdopodobnym. Wobec tego uprawdopodobnienie roszczenia w postępowaniu zabezpieczającym, przy uwzględnieniu treści art. 243 k.p.c., oznacza, że uprawniony przedstawi i należycie uzasadni twierdzenia, które stanowią podstawę dochodzonego roszczenia. Uprawdopodobnienie dotyczy przy tym dwóch aspektów, bowiem odnosi się zarówno do okoliczności faktycznych, na których opiera się roszczenie i które powinny być przedstawione, a ich istnienie prawdopodobne w świetle dowodów oferowanych przez uprawnionego, jak i do podstawy prawnej roszczenia, która powinna być również prawdopodobna. Należy przyjąć, że roszczenie jest uprawdopodobnione (pod kątem podstawy faktycznej oraz prawnej), jeżeli istnieje szansa na jego istnienie.

Spółdzielnia wystąpiła z powództwem „o uznanie Zarządzenia nr 11/2020 Syndyka masy upadłości Śródmiejskiej Spółdzielni Mieszkaniowej w upadłości likwidacyjnej z dnia 30 września 2020 r. w sprawie – zmiany opłat za lokale mieszkalne i użytkowe z tytułu

stawki opłaty wynikające z eksploatacji podstawowej oraz pokrycia różnicy między przychodami a kosztami utrzymania nieruchomości z tytułu eksploatacji podstawowej za rok 2019, zmiany opłaty z tytułu eksploatacji podstawowej za miejsce postojowe dla osób mających prawa do wyłącznego korzystania z miejsc postojowych będących właścicielami lokali, za nieważne lub bezskuteczne”.

Poza sporem pozostaje to, że powodowa Spółdzielnia mieszkaniowa znajduje się w upadłości, jak również to, iż pozwany został wyznaczony na syndyka masy upadłości. W ramach badania przesłanki uprawdopodobnienia ww. roszczenia w postępowaniu zabezpieczającym, koniecznym jest w pierwszej kolejności rozstrzygnięcie, czy powodowa Spółdzielnia posiada interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. do wystąpienia z tego rodzaju roszczeniem procesowym. Powództwo o ustalenie istnienia bądź nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, oparte na art. 189 k.p.c. może być bowiem uwzględnione jedynie wtedy, gdy spełnione są łącznie dwie przesłanki merytoryczne: interes prawny (w rozumieniu art. 189 k.p.c.) oraz wykazanie prawdziwości twierdzeń strony powodowej o tym, że dany stosunek prawny lub prawo istnieje lub nie istnieje. Pierwsza z tych przesłanek warunkuje określony skutek tego powództwa, decydując o dopuszczalności badania i ustalania prawdziwości twierdzeń powoda. Wykazanie zaś istnienia drugiej z tych przesłanek decyduje o kwestii zasadności powództwa (*zob. m.in. wyrok SN z 27 czerwca 2011 r., II CKN 898/00*).

W orzecznictwie utrwalila się wykładnia wedle której interes prawny rozumieć należy jako obiektywnie występującą potrzebę ochrony sfery prawnej powoda, którego prawa zostały lub mogą zostać zagrożone, bądź też co do istnienia lub treści których występuje stan niepewności. Ocena interesu prawnego wymaga zindywidualizowanych kryteriów, uwzględniających celowościowe podstawy powództwa z art. 189 k.p.c. Jedną z przesłanek badanych przy rozważaniu celowości wykorzystania powództwa o ustalenie jest znaczenie, jakie wyrok ustalający wywarłby na sytuację prawną powoda. O występowaniu interesu prawnego świadczy możliwość stanowczego i definitywnego zakończenia na tej drodze sporu lub sytuacja w której powództwo ustalające prewencyjnie zapobiegnie powstaniu sporu w przyszłości. Natomiast przeciwko jego istnieniu - możliwość uzyskania pełniejszej ochrony praw powoda w drodze innego powództwa lub postępowania (*zob. m.in. wyrok SN z 15 października 2002 r. II CKN 833/00; wyrok SN z 30 listopada 2005 r. III CK 277/05; wyrok SN z 05 września 2012 r., IV CSK 589/11*).

Rozstrzygając kwestię czy Spółdzielnia uprawdopodobniła istnienie po swojej stronie interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c., należy przywołać odpowiednie regulacje szczególne odnoszące się w ogólności do podmiotów prawa korporacyjnego do których

zaliczane są spółdzielnie, a także przepisy mające zastosowanie w przypadku ogłoszenia upadłości spółdzielni mieszkaniowych.

Zgodnie z art. 1 § 1 pr. spółdz. „Spółdzielnia jest dobrowolnym zrzeszeniem nieograniczonej liczby osób, o zmiennym składzie osobowym i zmiennym funduszu udziałowym, które w interesie swoich członków prowadzi wspólną działalność gospodarczą”. „Celem spółdzielni mieszkaniowej [...] jest zaspokajanie potrzeb mieszkaniowych i innych potrzeb członków oraz ich rodzin, przez dostarczanie członkom samodzielnych lokali mieszkalnych lub domów jednorodzinnych, a także lokali o innym przeznaczeniu” (art. 1 ust. 1 u.s.m.).

„Majątek spółdzielni jest prywatną własnością jej członków” (art. 3 pr. spółdz.). „Spółdzielnia ma obowiązek zarządzania nieruchomościami stanowiącymi jej mienie lub nabyte na podstawie ustawy mienie jej członków” (art. 1 ust. 3 u.s.m.).

Spółdzielnie w tym spółdzielnie mieszkaniowe działają przez swoje organy: walne zgromadzenie, radę nadzorczą oraz zarząd (art. 35 § 1 pr. spółdz. w zw. z art. 134 pr. spółdz. w zw. z art. 1 ust. 7 u.s.m.).

Obowiązki członków spółdzielni mieszkaniowych w zakresie wnoszenia opłat określa art. 4 ust. 1, 1¹, 2, 3, 4, 5 u.s.m. Sposób prowadzenia przez spółdzielnię mieszkaniową ewidencji pobieranych opłat reguluje art. 4 ust. 4¹ u.s.m. Zasady zmiany wysokości opłat pobieranych przez spółdzielnię od swoich członków oraz inne uprawnione podmioty wskazane w art. 4 ust. 1-5 u.s.m. określa art. 4 ust. 7, 7¹ u.s.m.

Spółdzielnia prowadzi działalność na podstawie ustawy prawo spółdzielcze, innych ustaw oraz zarejestrowanego statutu (art. 2 pr. spółdz.). „Statut może zastrzec do zakresu działania rady jeszcze inne uprawnienia” (art. 46 § 2 zd. 1 pr. spółdz.). Według § 82 pkt 19 Statutu powodowej Spółdzielni (*k. 18*) – podejmowanie decyzji o zmianie wysokości opłat obciążających członków Spółdzielni i osoby niebędące członkami, którym przysługują odrębne prawa własności lokali należy wyłącznie do kompetencji Rady Nadzorczej. Krąg podmiotów uprawnionych do zaskarżenia do sądu uchwał organów spółdzielni mieszkaniowych określa art. 4 ust. 8 u.s.m.

W myśl art. 130 § 1 pr. spółdz. (w zw. z art. 1 ust. 7 u.s.m.), „ogłoszenie upadłości spółdzielni następuje w razie jej niewypłacalności”. „Przepisy o organach spółdzielni stosuje się także podczas postępowania upadłościowego, jeżeli z przepisów prawa upadłościowego nie wynika inaczej” (art. 134 pr. spółdz.). Według art. 137 pr. spółdz. „do postępowania upadłościowego w sprawach nieuregulowanych niniejszą ustawą stosuje się przepisy prawa upadłościowego”.

Według art. 61 pr. upadł. „Z dniem ogłoszenia upadłości majątek upadłego staje się masą upadłości, która służy zaspokojeniu wierzycieli upadłego”. „W skład masy upadłości wchodzi majątek należący do upadłego w dniu ogłoszenia upadłości oraz nabyty przez upadłego w toku postępowania upadłościowego, z zastrzeżeniem art. 63-67” (art. 62 pr. upad.). Składnikami majątkowymi wchodzącymi w skład masy upadłości w rozpoznawanym przypadku zarządza syndyk (*postanowienie z 21 grudnia 2017 r., X GUp 169/15 – k. 82*).

Stosownie do treści art. 160 ust. 1 pr. upadł. „W sprawach dotyczących masy upadłości syndyk, zarządca oraz nadzorca sądowy dokonują czynności na rachunek upadłego, lecz w imieniu własnym”. Zgodnie z art. 173 pr. upadł. „Syndyk niezwłocznie obejmuje majątek upadłego, zarządza nim, zabezpiecza go przed zniszczeniem, uszkodzeniem lub zabraniem go przez osoby postronne oraz przystępuje do jego likwidacji”.

Z treści art. 70 oraz art. 75-76 pr. upadł. wyprowadzić należy wniosek, iż w zakresie zarządzania mieniem i prawami majątkowymi nie wchodzącymi w skład masy upadłości, zarząd sprawuje nadal upadły, działający przez właściwe organy spółdzielni, w tym radę nadzorczą. Spółdzielni mieszkaniowej w sprawach sądowych nie dotyczących masy upadłości nadal przysługuje prawo do występowaniu we własnym imieniu i na własną rzecz, art. 144 pr. upadł. nie ma zastosowania. Ogłoszenie upadłości nie ma wpływu na zdolność prawną oraz zdolność do czynności prawnych upadłego (art. 185 ust. 2 pr. upadł.).

Należy w tym miejscu zaznaczyć, że na etapie badania przesłanki uprawdopodobnienia interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c. (jako pierwszej przesłanki warunkującej uprawdopodobnienie roszczenia na potrzeby wniosku o zabezpieczenie), nie jest analizowane to czy opłaty których dotyczy zaskarżone Zarządzenie nr 11/2020, wchodzi w skład masy upadłości (tj. czy Zarządzenie nr 11/2020 jest nieważne/bezskuteczne). Badanie tego czy rzeczony opłaty podlegają wyłączeniu z masy upadłości na podstawie art. 63 ust. 1 pkt 1 pr. upadł. i w związku z tym czy Syndyk posiadał uprawnienie do wydania Zarządzenia nr 11/2020 w ramach przysługujących mu ustawowych kompetencji, stanowi elementem uprawdopodobnienia roszczenia o ustalenie nieważności / bezskuteczności Zarządzenia nr 11/2020 (drugiej przesłanki warunkującej uprawdopodobnienie roszczenia w ramach postępowania zabezpieczającego).

Odnosząc się do pierwszej ze wskazanych kwestii zwrócić należy uwagę, że Syndyk wydając Zarządzenie nr 11/2020 (oraz inne zarządzenia kwestionowane w ramach niniejszego procesu) uzasadnia je w ten sposób, że „dokonuje czynności na rachunek upadłego, lecz w imieniu własnym” (art. 160 ust. 1 pr. upadł.) w ramach „zarządzania” mieniem upadłego, zabezpieczeniem go przed zniszczeniem, uszkodzeniem (art. 173 pr. upadł.). Stan faktyczny sprawy przedstawia się więc w ten sposób, że Syndyk wobec ogłoszenia upadłości

Spółdzielni, pozbawieniem jej zarządu nad masą upadłości, podejmuje sporne czynności „za Spółdzielnię” działającą przez swoje organy, które ustalają wysokość opłat potrzebnych do utrzymania mienia spółdzielni w należyłym stanie. Działa więc jak organ Spółdzielni, przyjmując, że zostały spełnione przesłanki z art. 134 *in fine* pr. spół. Przypisywane sobie przez Syndyka uprawnienie do regulowania wysokości opłat kwestionuje natomiast Spółdzielnia (jej organy) wskazując opłaty eksploatacyjne nie stanowią masy upadłości i nie mogą być przeznaczane na zaspokajanie wierzycieli w postępowaniu upadłościowym, a w konsekwencji Syndyk nie jest uprawniony do wydawania jakichkolwiek zarządzeń dotyczących tych opłat i dysponowania nimi. Istnienie pomiędzy Spółdzielnią a Syndykiem sporu we wskazanym wyżej zakresie pozwala przyjąć *prima facie* – na etapie potrzeby zabezpieczającego – że Spółdzielni przysługuje interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. w żądaniu rozstrzygnięcia przez sąd kwestii ważności i skuteczności przedmiotowego Zarządzenia nr 11/2020 Syndyka z dnia 30 września 2020 r. dotyczącego opłat eksploatacyjnych. Podkreślić trzeba, że spór pomiędzy Spółdzielnią a Syndykiem nie został rozstrzygnięty definitywnie w ramach postępowania upadłościowego. Spółdzielnia wystąpiła w dniu 16 marca 2018 r. z wnioskiem o podjęcie działań nadzorczych przez sędziego komisarza w trybie art. 152 pr. upadł. zmierzających do szczegółowego doprecyzowania uprawnień Syndyka w zakresie rozporządzania przez niego opłatami eksploatacyjnymi wnoszonymi przez członków Spółdzielni. Sędzia komisarz uznał jednak, że art. 152 pr. upadł. nie może być podstawą do rozstrzygnięcia o żądaniu wniosku (*postanowienie z 29 czerwca 2018 r., X GUp 169/15 – k. 189-192*). Przepis art. 168 ust. 1 pr. upadł. Stanowi, że syndyk, nadzorca sądowy i zarządca składają sędziemu-komisarzowi w terminach przez niego wyznaczonych, przynajmniej co trzy miesiące, sprawozdanie ze swoich czynności oraz sprawozdanie rachunkowe z uzasadnieniem” (art. 168 ust. 1 pr. upadł.). Spółdzielnia korzysta co prawda z prawa do zaskarżania w trybie art. 168 ust. 5 pr. upadł. postanowień sędziego-komisarza zatwierdzających sprawozdania finansowe Syndyka, w których do masy upadłości Syndyk zalicza sporne opłaty, jednak sprawozdania takie mają wyłącznie charakter rozliczeniowy za poszczególne okresy działalności Syndyka, a orzeczenia sędziego komisarza i sądu upadłościowego w przedmiocie zatwierdzenia tych sprawozdań nie rozstrzygają definitywnie istoty problemu, będącego przedmiotem sporu w niniejszej sprawie.

Jeśli chodzi o kwestię uprawnienia Syndyka do wydania spornego Zarządzenia nr 11/2020 wskazać należy, że powód na obecnym etapie postępowania uprawdopodobnił w stopniu dostatecznym, że istnieje wątpliwość co do legitymacji syndyka do dokonywania czynności związanych z podniesieniem opłat eksploatacyjnych, przeznaczonych na utrzymanie spółdzielczych zasobów mieszkaniowych. Zgodnie z art. 4 ust. 1-2 i 4 ustawy

o spółdzielniach mieszkaniowych, w brzmieniu nadanym nowelizacją z dnia 9 września 2017 r., opłaty eksploatacyjne nie stanowią masy upadłości i nie mogą być przeznaczane na zaspokajanie wierzycieli. Dlatego też, zważywszy na dotychczas zgromadzony w sprawie materiał dowodowy należy przyjąć za prawdopodobne, że syndyk nie posiadał legitymacji do podjęcia decyzji o zmianie wysokości spornych opłat na podstawie zaskarżonego przez powodową Spółdzielnię Zarządzenia. Podejmowanie decyzji o zmianie wysokości opłat obciążających członków spółdzielni i osoby niebędące członkami, którym przysługują odrębne prawa własności lokali, należy wyłącznie do kompetencji Rady Nadzorczej (§ 82 pkt 19 Statutu Spółdzielni). W tym stanie rzeczy na obecnym etapie należało uznać za uprawdopodobnione, że to Spółdzielnia za pomocą wyznaczonych do tego organów – a nie Syndyk – posiada wyłączne prawo do decydowania o wysokości opłat eksploatacyjnych. Stanowisko takie zostało wyrażone przez sąd upadłościowy rozpoznający zażalenia Spółdzielni na postanowienia sędziego-komisarza o zatwierdzeniu sprawozdań z działalności Syndyka, w których sąd wskazał, że opłaty nie wchodzi w skład masy upadłości ze względu na wyłączenie na mocy art. 63 ust. 1 pkt 1 pr. upadł. (*zob. postanowienie z 7 stycznia 2019 r., X GUp 165/15 Guz 68/18 – k. 83-89 i postanowienie z 7 stycznia 2019 r., X GUp 169/15 Guz 85/18 – k. 90-96*).

Sąd rozpoznający zażalenie podziela argumentację prawną przywołaną we wniosku o udzielenie zabezpieczenia oraz uzasadnieniu w/w postanowień sądu upadłościowego – w zakresie przyczyn, dla których nie można przyjąć, aby sporne opłaty wchodziły w skład masy upadłości. Nie jest to możliwe z uwagi na treść art. 63 ust. 1 pkt 1 pr. upadł. w zw. z art. 831 § 1 pkt 10 k.p.c. w zw. z art. 4 u.s.m. w zw. z art. 331 i nast. pr. upadł. Mając z kolei na względzie dyspozycję art. 134 pr. spółdz. w zw. z art. 1 ust. 7 u.s.m., należałoby przyjąć, że w sytuacji wyłączenia opłat z masy upadłości, statutowe organy spółdzielni zachowują kompetencje w zakresie tych czynności, które nie są czynnościami zarządzania i rozporządzania mieniem upadłej spółdzielni. Organy spółdzielni są więc uprawnione (w granicach zachowanych kompetencji) do podejmowania czynności prawnych (między członkami a Spółdzielnią, wynikających ze stosunku członkostwa – w postaci uchwał rady nadzorczej) określających wysokość opłat w oparciu o art. 4 u.s.m. Syndyk w tej sytuacji nie posiadał uprawnień do podjęcia kwestionowanej czynności prawnej względem członków Spółdzielni, gdyż była ona zastrzeżona dla organu Spółdzielni.

W konsekwencji, na potrzeby rozpoznania wniosku o zabezpieczenie należało przyjąć, że Spółdzielnia uprawdopodobniła roszczenie, którego ochrony domaga się w niniejszej sprawie.

Powodowej Spółdzielni przysługuje również interes prawny w udzieleniu

zabezpieczenia, wyrażający się w konieczności zapobieżenia szkodzie lub innym negatywnym następstwom, które pomimo ostatecznego wygrania sprawy dotknęłyby uprawnionego. Skoro zgodnie z przywołanymi wcześniej regulacjami, to organy Spółdzielni, a nie Syndyk, są właściwe do podejmowania decyzji w przedmiocie opłat służących do utrzymania spółdzielczych zasobów mieszkaniowych, to na nich spoczywa obowiązek dbania o interesy członków Spółdzielni w tym przedmiocie. Nałożenie na członków Spółdzielni obowiązku uiszczania opłat w podwyższonej wysokości na podstawie potencjalnie wątpliwego prawnie zarządzenia Syndyka i dysponowania tymi opłatami przez Syndyka, może skutkować nieodwracalnymi skutkami w razie rozdysonowania środków wniesionych tytułem opłat przez Syndyka. Odzyskanie tych środków, w razie korzystnego dla Spółdzielni wyroku sądowego, może być niemożliwe, jeśli zostaną one wypłacone przez Syndyka wierzycielom Spółdzielni w ramach postępowania upadłościowego.

Z tych przyczyn Sąd uznał, że zażalenie pozwanego jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Mając to na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji postanowienia na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c. w zw. z art. 394^{1a} § 2 k.p.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach niniejszego postępowania zażaleniowego dotyczącego zabezpieczenia pozostawiono Sądowi w orzeczeniu kończącym postępowanie, ze względu na regulację art. 745 § 1 k.p.c.